

DIFERENT ESTAR SOL QUE SENTIR-SE'N

Sisè de pasqua © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

Una jove porta per primera vegada el seu xicot a conèixer els seus pares. Havent sopat, el pare convida el noi al despatx, per tenir-hi una conversa més a curta distància. El futur sogre li pregunta: «Així, doncs, a què et dediques, jove?» Li respon: «Soc estudiant de teologia.» Continua: «Ah, i amb això penses mantenir la meua filla? Perquè ella està acostumada a viure en una casa bonica i tot això.» Li diu el jove: «Penso que estudiant l'Escriptura puc trobar el que més convé i Déu ens donarà el que necessitem.» El pare continua: «I li penses comprar l'anell?» Respon: «em concentraré en els meus estudis i Déu ens proporcionarà el més bonic.» El pare li demana: «I els nens, com els penseu pujar?» Respon el noi: «No es preocupi, Senyor, Déu ens atorgarà el que hagin de menester.»

Total, que la conversa continua en aquesta direcció. A cada pregunta, el noi respon insistint que Déu proveirà del que convingui. Quan acaben, la mare demana al seu marit: «què tal, com ha anat?» I respon el pare: «Hi ha una mala i una bona notícia. La dolenta és que no té cap feina que valgui la pena, ni cap pla per tirar endavant. La bona, és que es pensa que jo soc Déu!»

La vida pot resultar ser complicada, o bé tot al contrari, depenent de com l'enfoquem, de quin sentit li donem, de quina manera la vulguem viure i decidim fer-ho? Les preguntes fonamentals són les que apareixen en un moment concret de la pròpia existència: què hi faig al món? té sentit la meua vida? d'on vinc i on vaig? Però també em pregunto, què seria de la meua vida sense fe, sense creure que Déu realment m'estima i que vol que jo sigui feliç, malgrat que tantes vegades estic lluny de la seva voluntat.

A vegades aquesta és la meua experiència: em trobo sol i no sé si val la pena fer el bé, actuar correctament segons la voluntat de Déu. I encara més, quina és aquesta seva voluntat? Com conèixer-la enmig d'un món que corre tan ràpid, que em desorienta i em deixa atordit? Tinc manera d'orientar la meua vida i conèixer quina ha de ser la meua ruta per arribar al meu destí en bones condicions?

El cristià és algú que mai no està mai sol, encara que en algun moment es pugui sentir sol. Déu és sempre al nostre costat, encara que no sota la forma d'aquell ull vigilant, sinó amb el seu Esperit Sant consolador i conseller, la tercera persona de la Trinitat,

que Jesús ens envia perquè no estiguem mai isolats. El cristià no viu en una illa sinó, com a molt, en una península: sempre connectat a Déu i als altres pel Crist que viu en el cor de cadascú.

No és res, un home sol. Sempre, i sense excepció, hem de menester dels altres. I d'entre aquests altres, sobretot necessitem l'Altre, amb majúscula, el Déu-amb-nosaltres que ens acompanya cada dia de la nostra vida, no pas perquè Ell faci tot el que li manem, sinó perquè siguem nosaltres els qui actuem segons la seva voluntat.

És aleshores que demostrem que estimem Déu. L'Evangeli del comiat definitiu de Jesús en la seva presència física entre nosaltres (Jn 14,15-21), constitueix el punt d'inflexió per al canvi fonamental de la vida dels deixebles. En aquest instant, a les envistes de la passió de Jesús, es produirà un sotragueig important. Ell no se'n torna al cel, a l'estat de divinitat després del seu pas per la terra, de la manera, per exemple, que feren Buda, Mahoma o, fins i tot, la Mare de Déu. En Jesús tenim la mateixa presència de Déu enmig nostre. El seu nom, certament significa «Déu-amb-nosaltres.»^{Mt 1,23} En cada moment de la vida ens acompanya, no ens deixa sols, comparteix la nostra experiència, ell passa al davant i ens ha estimat primer, perquè així la nostra vida trobi sentit i plenitud en la llur. És Crist que ha triomfat del món i, en ell, tots hem vençut els nostres enemics: el mal, el pecat i la mort.

En síntesi, el cristià és aquell que viu en l'amor de Déu, que s'esforça per complir amb els seus manaments, per romandre en el seu amor. Aleshores serà el seu Esperit diví el que vindrà a fer estada en el cor humà, en l'esperit humà: «Jn 14,21 si m'estimeu, guardareu els meus manaments», diu el Senyor. I en un altre lloc diu: «Jn 15,15 ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo, sinó que us dic 'amics', perquè us he fet conèixer tot el que he sentit del meu Pare.» Jesús vol que siguem els seus amics, complint els manaments que ens guien pel camí de la vida.

Així, doncs, no estic sol, sinó que Déu es troba present en mi pel seu Esperit, el mateix esperit de Jesús en el meu esperit.^{Rm 8,16} Crist m'acompanya amb el seu Esperit Sant, cada dia de la meua vida; sento la seva ajuda, el seu ànim, obre el camí, m'encoratja i em dona força per a complir la voluntat del Pare del Cel.

